

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

6 юли 1971 година*

„Помощи за железодобивната и стоманодобивната промишленост”

По дело 59-70

нидерландското правителство, за което се явява професор W . Riphagen, правен съветник към Министерство на външните работи в Хага, в качеството на представител, подпомаган от адв. C . R . C . Wijkerheld Bisdom, адвокат към Hoge Raad, със съдебен адрес в Люксембург в посолството на Нидерландия, 8 Rue Pierre-d' Aspelt,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват нейните правни съветници, B . Van Der Esch и E . Zimmermann, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н E . Reuter, правен съветник на Комисията, 4 Boulevard Royal,

ответник,

с предмет искане за отмяна на мълчаливия отказ на Комисията за приемане на мотивирано решение по смисъла на член 88 от Договора за ЕОВС по отношение на френското правителството или най-малкото да отправи препоръка към това правителство по член 67,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н A. M. Donner и г-н A. Trabucchi, председатели на състави, г-н R. Monaco, г-н J. Mertens de Wilmars (докладчик), г-н P. Pescatore и г-н H. Kutscher, съдии,

генерален адвокат: г-н K. Roemer,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. Искът има за цел отмяната на мълчаливия отказ на Комисията и е предявен в резултат на неизпълнение на искането, отправено от нидерландското правителство на 24 юни 1970 г. с цел, на първо място, постановяване на решение по член 88 от Договора за ЕОВС, което обявява, че с предоставянето на нисколихвени заеми на френската железодобивна и стоманодобивна промишленост в рамките на V-ия план за икономическо и социално развитие, френското правителство е нарушило задълженията

* Език на производството: нидерландски.

си съгласно Договора, или алтернативно – към същото правителство да бъде отправена препоръка, съгласно предвиденото в член 67 от Договора.

2. Ответникът оспорва допустимостта на иска и посочва, че с писмо от дата 4 декември 1968 г., съобщено на ищеца на 9 декември, френското правителство е било уведомено за основанията, поради които Комисията счита член 4, буква в) за неприложим и преценява, че не е необходима препоръка по член 67.

3. Същата твърди, че, тъй като ищецът е допуснал изтичането на осемнадесет месеца между датата, на която е бил уведомен за становището на Комисията и датата на повдигане на въпроса пред Комисията, искът е предявен след изтичане на установения срок.

4. През м. септември 1966 г. френското правителство е уведомило Върховния орган за своето намерението да предприеме действията, предвидени в посочения по-горе план, в полза на железодобивната и стоманена промишленост.

5. На заседание на Съвета от 29 юни 1967 г. Върховният орган е уведомил държавите-членки, че, съгласно направеното от него предварително проучване, забраната на член 4, буква в) е неприложима и не е необходимо отправяне на препоръка по член 67.

6. С писмо, подписано от неговия председател, от дата 4 декември 1968 г., ответникът е уведомил френското правителство, че макар член 4, буква в) от Договора да забранява държавните помощи, които дават специално предимство на предприятия от сектор въглища и стомана, въз основа на направените заключения и информацията, предоставена от френското правителство, по негово мнение това е неприложимо към въпросните заеми, тъй като лихвата върху тях не дава специално предимство единствено на сектор стомана и желязо.

7. Наред с това Комисията посочва, че, от друга страна, въпросните действия могат да имат неблагоприятно въздействие върху условията на конкуренция по смисъла на член 67, параграф 1 от Договора.

8. Според Комисията обаче, тези действия не отговарят на останалите условия, предвидени в член 67, параграфи 2 и 3 и следователно не е необходима препоръка по този член.

9. На 9 декември 1968 г. ответникът писмено е уведомил нидерландското правителство, че след разглеждане на действията, предприети от френското правителство в полза на железодобивната и стоманодобивната промишленост, последното е било уведомено за становището на Комисията.

10. Съобщението е било приложено към писмото от 4 декември 1968 г.

11. Допустимостта на иска трябва да бъде разгледана в контекста на описаните обстоятелства.

12. Член 35, който е предназначен да увеличи контрола за законосъобразността на действията на Комисията в случаите, когато тази институция отказва да вземе решение или да отправи препоръка, дава възможност за започване на производство пред Съда,

на основание фикцията за мълчалив отказ, свързан с изтичането на срок от два месеца в случаите, когато разпоредба на Договора изисква или дава право на Комисията да приеме съответно решение или препоръка, но тя се въздържа да направи това.

13. След изтичането на този срок на бездействие, заинтересованата страна разполага с допълнителен срок от един месец, в който да започне производство пред Съда.

14. Въпреки това Договорът не предвижда конкретни срокове за упражняване правото на сезиране на Комисията, съгласно член 35, алинеи 1 и 2.

15. От общата цел на членове 33 и 35 следва, че изискванията за правна сигурност и приемственост на действията на Общността, които обосновават наличието на давностните срокове за завеждане на исковете, предвидени в член 33, трябва също да бъдат взети предвид – като се държи сметка за особените трудности, които може да създаде за заинтересованите страни мълчанието на компетентните органи – при упражняването на правата, предоставени от член 35.

16. Тези изисквания не могат да доведат до такива противоречиви последици като задължението да се действа в кратки срокове, в първия случай, и липсата на каквито и да било срокове - във втория.

17. Това схващане намира подкрепа в системата от срокове по член 35, която позволява на Комисията срок от два месеца за определяне на позицията Ж, а на заинтересованата страна срок от един месец за започване на производства пред Съда.

18. По този начин системата на членове 33 и 35 предполага, че упражняването правото на сезиране на Комисията не може да се отлага безкрайно.

19. Ако заинтересованите страни са задължени по този начин да спазват разумен срок, това важи с още по-голяма сила след като вече е станало ясно, че Комисията е взела решение да не предприема никакви действия.

20. В разглеждания случай съобщаването на нидерландското правителство от 9 декември 1968 г. относно писмото от 4 декември 1968 г., адресирано до френското правителство, не оставя никакво съмнение по отношение съобщението на Комисията за същността на повдигнатия проблем, особено след като, по искане на ищеца, проблемът е бил обсъден в рамките на Съвета и министърът на икономиката на Нидерландия в писмо от 5 април 1968 г. още веднъж е обърнал внимание на Комисията за загрижеността на собственото му правителство.

21. Освен това, задължението за сътрудничество, наложено на държавите-членки по член 86, трябва да подтикне държавата-членка, която счита, че предприета от друга държава-членка мярка влиза в противоречие с Договора, да прибегне до процедурите или другите средства за правно действие, предоставени Ж от Договора, достатъчно навреме, за да е сигурно, че ефективна намеса е все още възможна и, че положението на трети страни не се поставя ненужно под съмнение.

22. Предвид тези обстоятелства, срокът от осемнадесет месеца от датата на съобщението от 9 декември 1968 г. и искането, адресирано до Комисията от 24 юни 1970 г., за започване на процедурата по член 35, не може да се счита за разумен и още

по-малко основателен, като се има предвид, че съдържанието и характера на съобщението от 9 декември 1968 г. не са били в никакъв случай нови или неочаквани.

23. Следователно на 24 юни 1970 г. нидерландското правителство вече не е имало право да се възползва от възможностите си по член 35 от Договора.

24. Искът трябва да се отхвърли като недопустим.

По съдебните разноски

25. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски.

Загубилата делото страна е ищецът.

По изложените съображения

като взе предвид процесуалните документи;

след като изслуша доклада на докладчика;

след като изслуша пледоариите на страните;

след като изслуша заключенията на генералният адвокат;

като взе предвид Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана, и по-специално членове 4, 33, 35, 67 и 88;

като взе предвид Протокола за статута на Съда на Европейската общност за въглища и стомана;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности;

Съдът,

1. Отхвърля иска като недопустим.

2. Осъжда ищеца да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 юли 1971 година.

Подписи